

Forfatter: Brandes, Georg

Titel: Udrag fra Hovedstrømninger. Den romantiske skole i Tyskland (1873)

Citation: Brandes, Georg: "Samlede Skrifter", i Brandes, Georg: *Samlede Skrifter*, 1899-1910, s. 439. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandes04-shoot-idm139992356841056/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter

I Aaret 1809 optræder Digteren som lidenskabelig politisk Agitator. Hans Stemme klunger nu en Tidlang rigt og fuldt. Han bebrejder sine Landsmænd, at de ikke har Tillid nok til Hjerternes hemmelighedsfulde Kraft. Han kalder Napoleon en Synder, hvem intet menneskeligt Sprog formaar at stemple tilstrækkeligt. Alt hvad der foretages mod Franskmændene, synes ham nat og elendigt. Fichte's *Taler til den tyske Nation* er ham en Væmmelse; han haaner Fichte som en Pedant uden Handlekraft. Dyb Foragt nærer han for Medlemmerne af «Tugendbund» med deres frygtsomme Daadløshed. Han skriver sit Sørgespil *Hermans-Slaget* for at opfordre sine Landsmænd til at behandle Napoleon som Herman behandlede Varus. Mod den handlesvage Ungdom er disse Ord af Dramaet rettede:

Saa skriver de, for Tyskland at befri,
med Cifre, sender dernæst med Livsfare
hinanden Bud, som Romerne la'r hænge,
forsamler sig i Skumring — spiser, drikker
og sover ud hver Nat hos deres Koner.

Det Haab: Imorgen dør Augustus, lokker
dem, dækkede med Skam og Skændsel, fra
én Uge til en anden.

Saa lidet har han gjort for at bevare Oldtidsfarven, at han lader Herman tale om en «Veksel» og Varus sammenligne Cheruskerfyrsten med en «Dervisch».

Han vilde have en Krig, som Spanierne førte den, med Mord og Edsbrud, med brændende Landsbyer og forgiftede Brønde.

Saa fandt Slaget ved Wagram Sted, og alle Kleist's Forhaabninger var tilintetgjorte. Han spurgte gysende sig selv, om der da ikke gaves nogen Retfærdighed paa Jorden.

Ingen Trøst i det offentlige Liv, ingen Udsigter i Privatlivet. Ingen Penge, intet Udkomme. Ingen Opmuntring, intet Bifald. Hans Nærmeste og Kæreste skattede ham ikke. Han skriver kort før sin Død til en moderlig Veninde: «Saa vilde jeg dog hellere ti Gange lide Døden end endnu en Gang opleve, hvad jeg nylig følte i Frankfurt ved Middagsbordet mellem mine to Søstre. Den Tanke, at mine Fortjenester, de være nu større eller mindre, slet ikke anerkendes af dem, saa jeg betragtes som